

[O. O. Heilesen.]

fra, at Lovgivningsmagten var fuldt vidende om, at de Regler, der i Grundloven er givet til Værn om Dommernes Uafhængighed, ikke gælder for konstituerede Dommere, og derfor har anset det for selvindlysende, at et saadant Forslag som det, der her foreligger, netop er betænkeligt ud fra det Synspunkt, at man svækker Dommernes Uafhængighed. Det er ganske utvivlsomt det Synspunkt, der ligger bag Retsplejeudvalgets Erklæring.

Den højtærede Minister vendte i Dag tilbage til mine Udtalelser ved første Behandling om det Forhold, der forelaa, da Sø- og Handelsrettens Formand Klein i 1872 blev optaget i Ministeriet Holstein. Jeg kan imidlertid i et og alt fastholde de Bemærkninger, jeg fremsatte ved første Behandling. Den højtærede Minister vilde mene, at den Omstændighed, at Klein var blevet udnævnt til ekstraordinær Assessor i Højesteret, skulde have givet ham en særlig Fortrinsret til at blive ordinær Assessor. Jeg nævnte, at han i 1870 blev ekstraordinær Assessor i Højesteret, og at han i 1871 fik tillagt Anciennitet som Assessor i Højesteret, men jeg fremhævede tillige, at det betød ikke, at den Dag Klein traadte ud af Ministeriet Fønnebech i 1875, var han sikker paa straks at gaa over i et Dommerembede i Højesteret. Han maatte vente 2 Aar og blev først Dommer i Højesteret i 1877, da der blev et Dommerembede ledigt i Højesteret.

Det er altsaa et helt andet Forhold end det, der her foreligger, hvor den højtærede Minister ved Konstitution vil holde sig et Embede aabent, som han kan træde ind i, den Dag han gaar af som Minister. Det var et helt andet Forhold, der forelaa i Tilfældet Klein, og jeg fastholder, hvad jeg sagde ved første Behandling, at jeg meget gerne vil medvirke til en Ordning, der, hvis en saadan Ordning var nødvendig, sikrede, at en afgangende Justitsminister indenfor en passende Tid atter kunde faa et Dommerembede. Men det er aldeles ikke det, der her foreligger.

Naar nu den højtærede Minister med saa stærk Indignation vender sig imod, hvad der er fremkommet om Forholdet mellem Byretten og ham, vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at det, man netop skulde tilsigte ved Lovregler vedrørende Retsplejelovgivningen, er at indrette Lovgivningen saaledes, at der ikke

kan være Tale om Mistanke, og det, der her foreligger, viser altsaa bedst, at den Omstændighed, at den højtærede Minister har etableret den Ordning, han har etableret i Forhold til Byretten, er en betænkelig Ordning, set fra et Retsplejesynspunkt, fordi det netop kan danne Grundlag for en Mistanke, hvad enten denne Mistanke er begrundet eller ubegrundet.

Det illustrerer altsaa netop det, jeg har hævdet, at det, det kom an paa, var at indrette Retsplejelovgivningen saaledes, at der ikke kunde være Tale om Mistanke med Hensyn til Indgreb fra de regerendes Side, og det, som den højtærede Minister nu saa stærkt vender sig imod med Hensyn til Byretten, og det, der siges og tros om Forholdet mellem Byretten og Justitsministeren, er, hvad enten det er berettiget eller uberettiget, en Illustration af de uheldige Forhold, vi kommer ind under ved at gennemføre det Lovforslag, der her foreligger, og ved Gennemførelsen af den Ordning, som nu er etableret mellem Justitsministeren og Byretten.

Det er den principielle Kærne i denne Sag, og det er dette Princip, som alene har interesseret mig — ikke paa den Maade, at jeg ønsker at se den højtærede Minister hængt, men fordi jeg maa kæmpe for et Princip, hvad enten det er overfor den højtærede Minister eller overfor Socialdemokratiet. Jeg har naturligvis maattet stille mig nu paa samme Standpunkt overfor den højtærede Minister, som jeg har stillet mig og har maattet stille mig i sin Tid overfor Socialdemokratiet. Det afgørende kan ikke for mig være, om det er den højtærede Justitsminister eller en socialdemokratisk Minister, der gennemfører et Forslag.

Det afgørende for mig er og maa være Princippet i det foreliggende Forslag, og med Hensyn hertil havde jeg haft Grund til at vente, at den højtærede Minister vilde have været enig med mig i det Princip, jeg her hævder overfor det Forslag, han forelægger. Naar det viser sig, at den højtærede Minister ikke er enig med mig, saa kan det ikke være nogen Grund for mig til at forandre Standpunkt. Jeg maa hævde det Princip, jeg anser for det rette, om Domstolens Uafhængighed, ogsaa overfor den højtærede Minister, og det er ud fra dette Synspunkt og ud fra en Fastholden af det, som jeg før sagde, at det foreliggende Lovforslag ogsaa i Enkeltheder er et slet Forslag, at jeg anbefaler at stemme imod Forslaget.